

Zanuar 1951

DEN STORE DANSKE FOLKEKOMEDIE

MOSEKONGEN

efter MORTEN KORCH^s *Roman*

Den nye Morten Korch-film

MOSEKONGEN

Iscenesat af ALICE O'FREDERICKS

i samarbejde med JON IVERSEN

Fotografi: RUDOLF FREDERIKSEN

Tone: BENT HØYER

Dekorationer: ERIK AAES

Musik: SVEN GYLDMARK

Sangtekst: VICTOR SKAARUP

Sangen under forteksterne: AKSEL SCHIØTZ

Personerne:

Claus Munk, godsejer til *Kærholm*... *Johannes Meyer*
Fru Karen Winge, hans kusine og husholderske

Agnes Rehn

Jørgen Munk, hans nevø *Poul Reichhardt*

Rasmussen, tjener paa *Kærholm* ... *Sigurd Langberg*

Clara, stuepige paa *Kærholm* *Ruth Brejnholt*

Julius Sander *Asbjørn Andersen*

Grete, hans kone *Signi Grenness*

Hanne, hans datter af første ægteskab... *Tove Maës*

Sofus Hansen, kaldet Fusser *Peter Malberg*

Martin Hald, forh. kriminalassistent... *Ib Schønberg*

Johanne, hans kone *Helga Frier*

Norma, pige paa kroen *Grete Frische*

Jesper Madsen, proprietær *Axel Frische*

Abelone, hans kone *Randi Michelsen*

Ellen, hans datter *Grethe Holmer*

Ingeniør Jelling *William Rosenberg*

Søren Just, ejendomsmægler *Paul Müller*

Redaktør Andreasen *Christen Møller*

Redaktør Juul *Jørn Jeppesen*

Mariane Wævers *Anna Henriques Nielsen*

Landposten *Henry Nielsen*

Ole, en ung landmand *Carl Heger*

Gamle Søren, landarbejder *Aage Foss*

FILMENS HANDLING

I en af de smukkeste egne i Danmark laa herregaarden »*Kærholm*«. Dens gamle vejrbidte mure var omgivet af park, agerjord og en stor vildmose. Denne mose var aarsag til, at egens ellers saa fredelige befolkning havde delt sig i to stridende parter. Den ene lededes af Julius Sander, der var formand for *Moselaget*, en sammenslutning af landmænd, der ønskede mosen drænet og udstykket til husmandsbrug. Deres stærke og genstridige modstander var selveste godsejer Claus Munk en stejl, men retfærdig mand, hvis utilnærmelighed havde givet ham tilnavnet *MOSEKONGEN*.

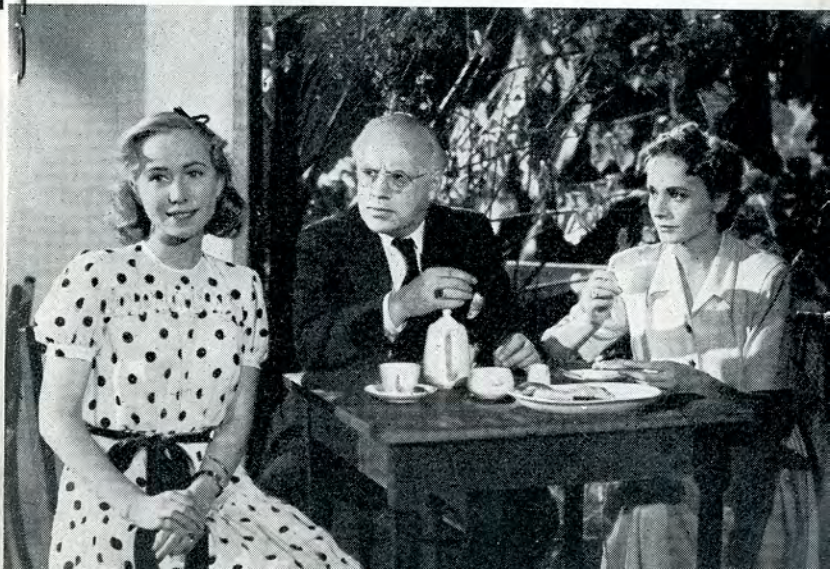

Hans ungdomsven Martin Hald, forhenværende kriminalassistent, var flyttet tilbage til sin barndoms egn og boede i et lille hus ved Kærholm skov. Han forsøgte forgæves at mægle. »Mosen er min,« sagde Claus Munk, »den ligger som en fredelig oase midt i en urolig verden, jeg vil ikke give afkald paa den! Desuden er der et sted derude, der er mig helligt. Jeg kalder det »mors have«. Der druknede min moder for mange aar siden, og jeg betragter denne del af blomstermosen som hendes grav!«

Hvis *Moselaget* kunne faa flertal i sognet og indanke sagen for en landvæsenskommission, var godsejeren nødt til at bøje sig, om ikke andet saa rent moralsk. Hele denne sag gik ham paa nerverne og det var ikke den eneste bekymring, han havde. *Jørgen Munk* — hans nevø og arving, der havde levet hos ham, fra han som barn blev

forældreløs — sad fængslet. Han var dømt for overfald paa mægler Just og for at have røvet hans tegnebog. Der forelaa ingen tilstaaelse, men da alle kendte Jørgen Munks heftige sind og antipati mod Søren Just — syntes sagen klar. Han blev dømt paa indicier.

I fængslet traf han mellem de andre, fanger en snurrig type, der præsenterede sig selv som *Sofus Hansen* ogsaa kaldet *Fusser* — lille pæn vaneforbryder! Han sluttede et varmt venskab med Jørgen, som han beundrende omtalte som »en gentleman helt ud til fingeraftrykkene« ... Tiden for Jørgens løsladelse nærmede sig, og da Fusser skulle ud nogle dage før ham, bad han ham egenhændigt overbringe en ung pige et brev. Landposten var nysgerrig og sladderagtig og kunne let bringe hende i folkemunde, hvis han opdagede, at Jørgen skrev til hende. Fusser lovede at

ordne det, men hvad Jørgen ikke vidste var, at han samtidig for egen regning ville forsøge at opklare sagen angaaende overfaldet.

Tilfældet ville, at han traf Martin Hald, der kendte ham igen fra sin tjeneste i politiet — og disse to, der før havde »arbejdet« sammen — som Fusser sagde, besluttede i fællesskab at løse opgaven. Fusser flyttede ind paa den stedlige kro og forelskede sig — for en sikkerheds skyld — straks i kropigen Norma, samtidig med at han begyndte at snuse rundt og sondere terrænet.

Saa kom dagen for Jørgens hjemkomst. Han opsøgte straks sin onkel, som tog venligt imod ham, men tydeligt gav tilkende, at han betragtede ham som skyldig. Dette fik Jørgen Munk til at forlade ham i vrede og love sig selv, at han ikke ville sætte sine ben paa *Kærholm*, før hans navn var rensat. Sladderer gik. Sognets beboere havde rigtig faaet noget at snakke om, men der var to, som dette ikke paa nogen maade paavirkede. De ville gerne dele Jørgens fremtid med ham, selv mod deres forældres vilje og det var Julius Sanders datter *Hanne* og den rige proprietær Madsens datter *Ellen*. Jørgen havde valgt for længe siden, men han tav for ikke at udsætte sit hjertes udkaarne for ubehageligheder.

Nu begyndte de tre venner Jørgen, Hald og Fusser at trevle begivenhederne op, de kom ud for mange mærkelige tildragelser, men til sidst samlede mistanken sig om ingeniør Jelling, en ung mand, der havde gaaet i skole med Jørgen, senere var rejst til Amerika, og nu atter var kommet hjem med — efter hvad han selv sagde — store planer Jelling var en hensynsløs modstander, og det skulle snart vise sig, at det ikke var saa let at afsløre ham. Til sidst maatte Fusser gøre brug af sin gamle færdighed som indbrudstyv for at fælde ham. I sidste øjeblik var det lige ved at lykkes Jelling at forsvinde, men Jørgen fik i en rasende automobilforfølgelse og et drabeligt slagsmaal luft for sin harme.

Da mosesagen ogsaa blev løst paa en overraskende maade, var det en glad ung mand, der atter opsøgte sin onkel og om aftenen dansede med Hanne — for hende skulle det være — ved *Kærholms* høstgilde.

Men Fusser, der følte sin mission endt og desuden mærkede, at det trak op til giftermaal med kropigen — forlod festen uden at nogen saa det og trampede i pedalerne paa sin gamle cykle. En fri fugl, der fløjtende kørte ud til nye eventyr, bort fra *Kærholm*, herregaarden — hvor alt nu var, som det skulle være.

